

Romanian Thoughts

Sabina Androne, Masters in Translation and Technical Communication, University of Portsmouth.

Sunt multe lucruri de spus despre România. Mai mult de 21 de milioane. Eu am ales câteva.

Motivul e simplu. Este o țară a paradoxurilor, o societate aparte pe care fie o înțelegi și te bucuri de ea, fie o parasești. Satisfacția tinde să fie mai mare dacă alegi prima varianta.

Suntem departe de a fi perfecți. Din contră. Pașii pe care îi facem sunt destul de mici și privirile aruncate înspre trecut încă ne fac să ne temem de viitor. Eticheta se șterge totuși, pe măsură ce înaintăm în anii de când cuvântul "comunism" nu se mai aude, sau se aude rar, dar nu ne mai dă fiori. Avem puterea să credem în noi înșine și să-i facem și pe ceilalți să creadă în noi, chiar dacă uneori pare a fi un efort copleșitor de mare.

România! s-a făcut auzită în '89, când revoluția a făcut victime, dar Timișoara nu s-a dat batută. Acum nu ne ramane decât să ne dregem glasul și să vorbim mai mult despre noi. Despre faptul că avem tradiții, cântece, dansuri. Iubim cultura și avem oamenii potriviți pentru ea. Arta se inspiră din natură, dar se potrivește perfect în urban. Atmosfera e plăcută, oamenii sunt de viață, chiar dacă se simte uneori în aer o ușoară agitație. Numai noi știm de ce.

Paradoxul stă în faptul că, privită de departe, România încă se vede prin ceață, dar perspectiva se schimbă pe măsură ce te apropii de toți cei care sunt acolo zi de zi, fie alearga după autobus, traversează strada sau privesc toată agitația din spatele unei ferestre. Culorile nu sunt întotdeauna vii, nici sunetele nu transpiră în mod necesar bună-dispoziție, dar niciodată o societate nu e îndeajuns de bună și stă în puterea fiecăruia să facă ceva în privința asta. Oamenii sunt conștienți de asta și de aceea îi apropie un "spirit de echipă" greu de explicat, dar tipic românesc.

România are multe de spus. Dar încă nu a avut ocazia.

There are a lot of things that can be said about Romania. More than twenty-one million. I've picked just a few.

The reason is simple. It's a country of paradoxes, a society that's different, which you either understand or enjoy, or you forsake it. There tends to be greater satisfaction if you choose the first option.

We're far from perfect. Quite the contrary. The steps we are taking are too small, and our view towards the past makes us fear the future. However, this stereotype is fading as the years go by and we no longer hear the word 'communism', or we hear it rarely and it no longer gives us the shivers. We have the strength to believe in ourselves and to make everyone else believe in us, even though the effort sometimes feels overwhelmingly difficult.

'Romania!' is what was heard in the revolution of '89, when Timișoara didn't surrender despite there being victims. Nowadays, all we have to do is clear our throats and talk about ourselves, to make people realise that we have traditions, songs, dances that make our national folklore unique. We love our culture and we have the right people for it. Our art, too, is inspired by nature, but it is perfectly suitable for the urban environment. The atmosphere is peasant, but there is also an occasional feeling of excitement in the air. Only we know why.

The paradox lies in the fact that. From a distance, Romania is still shrouded by mist, but your perspective changes as you get closer to all those people who are there every day, running to catch a bus, crossing the street, or just watching all the excitement through a window. The colours are invariably lively, and though the sounds don't always exude a good mood, no society is ever quite good enough, and it lies with each individual to do something about it. The people are aware of that, and it's the reason why they share a team spirit that is difficult to explain but nevertheless typically Romanian.

Romania has a lot of things to tell us. It just hasn't yet been given the opportunity.

Translated by Dr Kim Schulte, Universitat Autònoma de Barcelona.